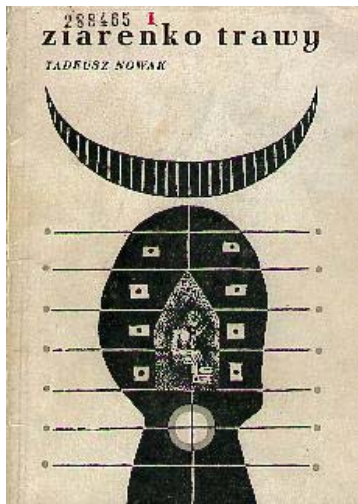

Strony internetowe Roberta Kolebuka

✉ kolebukr@poczta.onet.pl ✉

Tadeusz Nowak

Ziarenko trawy

Warszawa 1964, "Ludowa Spółdzielnia Wydawnicza" (wiersze z lat 1961-1964)

Opracowanie graficzne: Antoni Boratyński

Nakład: 1 000+250 egz.

Oto kompletny spis treści tego tomiku:

- **Mrowisko**
- **Widzenie sadu**
- **Pieśni szpitalne**
  - **1. Pieśń o jabłoniach**
  - **2. Pieśń o niebie**
  - **3. Pieśń o zmartwychwstaniu**
  - **4. Pieśń o kulach**
- **Szopka z trzema tańcami**
  - **1. Ustawianie światła**
  - **2. Trzy tańce**
  - **3. Uchylenie szopki**
- **Misterium wielkopostne**
  - **1. Klasztorne światło**
  - **2. Misterium chrystusowe**
  - **3. List do królowej**
  - **4. Cień polny**
  - **5. Misterium człowiecze**
  - **6. List do syna**
- **List do despoty**
- **Wodne znaki**
- **Ballada o gwieździe, koniu i sokole**
- **Trojański koń**
- **Płaczący koń**
- **Ludzie lipcowi**
- **Ludzie sierpniowi**

- [Dom](#)
  - [Gałązka oliwna](#)
  - [Ziarenko trawy](#)
  - [Kochankowie](#)
  - [Wielki widok na szyćę](#)
  - [Ballada o sadzie](#)
  - [Wesele](#)
-

Mrowisko

**Człowieczek suchy patyk
odarty z liści
nagi
stoi w mrowisku
przestępuje z nogi na nogę**

**Chce zakwitnąć
chce być jabłonią
archaniołem
bogiem chce być**

**Mrówki po nim
idą
przenoszą
swoją zdobycz
na jego głowę**

**Człowieczek suchy patyk
otwiera usta
w jego gardle
skowronek śpiewa
Od tego śpiewu
jego głowa
jak złote berło
podskakuje**

**Czarne mrówki
spadają z głowy
Głowa jest czysta
głowa świeci
jaśniej od berła**

Człowieczek suchy patyk

**przymyka oczy
Teraz w sobie
widzi anioła
widzi boga
do czarnych kostek
złoconego**

**Człowieczek suchy patyk
stoi w mrowisku
nieruchomo
Człowieczek kwitnie**

**Mrówki po nim
idą
przenoszą
swój dobytek
Znikają
w jego ustach**

**Człowieczek biała jabłoń
modli się
W jego wnętrzu
rośnie mrowisko**

**Stamtąd
krzyczy archanioł
zjawia się bóg płonący**

[Spis treści](#)

Widzenie sadu

**A sad przeszyty strzałą
jabłkami pachnie nadal
Bóg w sadzie rzekł archanioł
i w sadzie pociemniało
od psalmu i od złota**

**A sad przeszyty strzałą
jabłkami pachnie nadal
śmierć w sadzie szepnął Adam
i w sadzie pojaśniało
od kości i od moczu**

**I widział sad archanioł
Do jego złotych pleców
przyszyty strzałą
uciekał sprzed tym bogiem
złamanym skrzydłem upadając
na nieśmiertelność poranioną
i na śmiertelne sadu ciało**

**Takoż widział sad Adam
W jego koronie przeszyty strzałą
z jabłkiem w przetyku
kamieniem spadał
w śmierć nieśmiertelną
przez sadu złotą sieć
w śmiertelne sadu ciało**

[Spis treści](#)

Pieśni szpitalne

1. Pieśń o jabłoniach

**W szpitalu leży
a ku niemu
jedzie wieś jego
na kościelnej wieży**

**W wieży jabłko mu wiezie
i sowę i anioła
i to czego już garścią
za pióra chwycić nie zdołał**

**O zmierzchu wieża spłonie
Ogniem spłoszony anioł
szpitalne łóżko
wyniesie pod jabłonie**

**Chorego wyjmie z łóżka
na jabłkach go położy
I chory od jabłek się złoci
jak w kościółku Syn Boży**

Chory odmyka oczy

**chory widzi: jabłonie
otworzone na oścież
Stamtąd patrzą na niego
zmarli matka i ojciec**

[Spis treści](#)

2. Pieśń o niebie

**Witką na wodzie zapisany
człowiek ubogi
Jego ręce przebite
otwarty bok
pod jeden gwóźdź złączone nogi**

**W szpitalu leży
U jego łoża
jak ta lilija zdjęta mieczem
szpitalna siostra
służka boża**

**Siostra widziała
śniegi wokół
czarnym suknem obszyte
Na to sukno spadała z nieba
jego gwiazda i sokół**

**Niebo było przeczyste
Wsparte na włócznie
drzemało
Chleb szpitalny
wyjęto z jutrzni**

**Niebo było przeczyste
W kącie nieba
stało szpitalne łóżko
On leżał na tym łóżku
Oddech szedł z chleba**

[Spis treści](#)

3. Pieśń o zmartwychwstaniu

**Trzej synowie szli po śniegu
do miasteczka szpitalnego
ojcu swemu nieśli
bułkę chleba pszennego**

**Z domu wyszli o poście
aby w sercu jasność mieć
szli o suchym języku
wzrokiem suchym patrzeli**

**Koło lasku chruścianego
spotkali ich trzej anieli
wszyscy oni na sobie
twarz ich rodzica mieli**

**To najmłodszy syn wyjął
nóż weselny z zanadza
i aniołom na chlebie
spora pajdę pokazał**

**To najstarszy z aniołów
twarz odwrócił od ojca
Trzej synowie rodzica
wiedli spopod ogrojca**

[Spis treści](#)

4. Pieśń o kulach

**Ładne kule drewniane
jadą z miasta na sianie
to się kulom w drodze
żadna szkoda nie stanie**

**Szkoda dosięgła człeka
karmiącego od wiek wieka
jabłoń zwierzę i człowieka
chlebem i skopkiem mleka
bo teraz z niego kaleka**

**Szkoda stała się jabłoni
bo koronę jej zdjęli**

**Upuścili z niej dech smołę
i jej nogę - ciało całe
za dwie kule wydali**

**Ładne kule drewniane
na nich człowiek kuśtyka
w sadu światło owsiane
ale przy nim jabłunki
na to wyjście nie stanie**

**Kwitną kule drewniane
wisząc w sadu koronie
Człowiek w cieniu ich drzemie
W drzemce widzi że jabłoń
schodzi z nieba na ziemię**

[Spis treści](#)

Szopka z trzema tańcami

1. Ustawianie światła

**Nocą wychodzę z róży
idę do rzeźni
w rzeźni
trzy źródła światła:
wątroba
oko
nóż**

**Nocą wychodzę z róży
w róży czai się zwierzę
w zwierzęciu iskrzy się noc
W nocy
tylko generał śpi w żelazie
w sobolu król
wilk w pazurach**

**W nocy idę do rzeźni
w rzeźni
wbijam łodygę róży
w wątrobę
Róża świeci**

**Obok jarzy się oko
W źrenicy oka błyska nóż**

**Na stole krowie rogi
Biorę te rogi
tańczę w nich:
ofiarne zwierzę
nieba
ziemi**

[Spis treści](#)

2. Trzy tańce

**Ofiarne zwierzę
tresowane
przez Boga
Bór
Człowieka**

**przymyka oczy
po miecz sięga**

**Z tym mieczem w garści
podniesionym
nad krowie rogi
nad rozsądek
tańczy w tej rzeźni
wykładanej
białym marmurem kafelkami
Tańczy w tej rzeźni:
w Europie
Dla generała tańczy**

**Przytul się mieczu
twoje ostrze
niby zasłonę
na dwie części
rozcina czarną krew:
na sukno i na jedwab
ścielone suto
pod stopy króla i królowej**

Ofiarne zwierzę

wyćwiczone
pochyla głowę
W jego wnętrzu
przykłęka Bóg
Bór i Człowiek
Dla króla dla królowej

Ofiarne zwierzę rośnie
zad jego: jawor dąb
Na tej żywej dolinie zadu
ściele dla króla kasztelanka
mirtowe łożo
Obok łoża klęczy sarenka
złote oczy przymyka
kiedy z królowej król
zdejmuje pierścień
i suknię
i ciżemki

Ofiarne zwierzę
tresowane
przez Boga
Bór
Człowieka
ucieka z rzeźni:
z Europy
do wilka do niedźwiedzia
Tam u pazurów
tam u gardła
śpiewającego:
mięso mięso
składa bebechy swoje
w biblijny psalm

Nad nim
nad jego skórą sierścią
z białego nieba
prószy śnieg

[Spis treści](#)

3. Uchylenie szopki

**Jest pierwszy dzwonek
w szopce chłopi
tną sierpem zboże
odkładają
na piach
na niebo
i na zmierzch**

**Jest drugi dzwonek
w szopce
chrzęści żelazo
dudni koń
do studni spada gwiazda**

**Zbożem jedzie generał
łuk naciąga
z łuku
trafia do jabłka
z miecza
do tura
a z dukata
do młódki trafia**

**Śliczny generał
dobry pan
jedzie i ścina
Garście zboża
spadają z nieba
przez zad koński
przez końską grzywę
pod kopyta**

**Jest drugi dzwonek
w szopce król
w sobolach
w pudrze
w jezuitach
jedzie dziedzińcem:
krzyczą pawie
doliną jedzie:
złota misa**

**Na złotej misie
czerwone jabłko
tur kosmaty**

**naga dziewczyna
z różą w ustach**

**Jest trzeci dzwonek
w szopce wilk
biegnie**

**kluczy
doliną biegnie i pagórem
zjada
łajno królewskie
generalskie
łajno
gorące łajno**

**Jest trzeci dzwonek
w szopkę wilk
wiedzie zadymkę
mróz**

**Na kolcu mrozu
róża
Na śniegu
krowie rogi:
jodełka wigilijna**

[Spis treści](#)

Misterium wielkopostne

1. Klasztorne światło

**I wyszedł ze mnie na rozmowę
zakonny sługa; winny szczep.
I jak misterium wielkopostne
mówił językiem suchej kości
zakonny sługa winny szczep.**

**A działa się to w średniowieczu
na wysuniętej ławie w sad.
Słudzy przybieśli nam dzban wody
i jęczmiennego chleba glonek.**

Przy wodzie tej i przy tym chlebie,

**raczej więźniowie Najwyższego,
niżli pokorni słudzy postu,
pochwaliliśmy gwiazdozbiory
podobne do złotego maku
i sad pod nimi posadzony
i ławę w sadzie pomyślaną
na odpoczynek nasz wieczorny.**

**Klasztor przed nami był fioletem
do drobnej lampki zasłonięty.
Prócz miecza i lędźwiowej kości,
wiszącej u wejściowej bramy,
nie było tu innego światła.**

**I również w nas człowiecze światło
było skręcone do stokroci.**

[Spis treści](#)

2. Misterium chrystusowe

**Chrystus już wchodził w sad.
A za nim biczownicy
narzędzia tortur nieśli.
Niewiele tego było:
trzy gwoździe, młotek, włócznia.**

**A ziemia stała misą:
wzgórze, dolina, drzewo.
i człowiek stał na misie:
trzy gwoździe, młotek, włócznia.
Chrystus szedł obok nas.
Twarz jego: gołębica
w tarniny suchym krzewie.**

**Wstydział się dzbanek z wodą
cząstki zmysłu: pragnienia.
Chrystus szedł obok nas.
Jego kręgosłup: drzewko
obtłukiwane kijem
z szarej renety - głowy.**

Wstydział się chleb na desce

marności naszej: siły.

**Chrystus wszedł do klasztoru.
A za nim biczownicy
na misie z drewna wnieśli
trzy gwoździe, młotek, włócznię.**

**Tutaj bracia zakonni
twarz jego z gołębicy
po cierniu rozebrali
i przetrącili drzewko
aby zdjąć z niego owoc.**

**Wtedy wybiegłem z sadu,
aby zdjąć z bramy światło
miecza i nagiej kości.
Po schodach bracia nieśli
spłoszone gołębicy
ciało.**

**I to był człowiek.
Inni cięli nożami
fiolet. Palili światło.
Śpiewali.
To był Bóg.**

[Spis treści](#)

3. List do królowej

**Królowo, złota różo
kraju chrystusowego
żono, czerwona różo
wyjęta z boku mego,
matko, biała różo
oreża wzniesionego,
donosząc, iż poganin
liczniejszy od mrówki
i od ptactwa czarnego
jako ta mrówka zgniecion,
jako ten ptak ustrzelon
leży bez tchu żywego
naszej ziemi pościelon,
a z nim bożkowie jego.**

**Przez woja spieszzonego
ślęć z tych pogańskich bożków
najbardziej przemyślnego:
drewno kształtu boskiego
wydrążone od środka
dla ciała człowieczego.
Ślęć to pogańskie drewno
takim kształtem i ciałem,
jakie mieczem dostałem:
leśne dziwo na zewnątrz,
a od wewnątrz młodziutki
król pogański z królewną.
Ślęć to pogańskie drewno,
bo czas jest wielkopostny
i głowa moja w prochu,
i usta moje w prochu,
aby przez drewno to, o pani,
powiedzieć i nie zgrzeszyć,
co się we wnętrzu moim dla niej
działo po bitwie.**

Teraz dzieje.

[Spis treści](#)

4. Cień polny

**I wyszedł ze mnie na rozmowę
Przydrożny chrystus: kłos drewniany.
Mówił językiem głuchoniemych,
patrzył żrenicą ociemniałych
przydrożny Chrystus: kłos drewniany.**

**Działo się to w dwudziestym wieku
tuż przy wyjętym sierpnie z żniw.
Ojciec nam przyniósł jabłecznika
i weselnego placka koło.**

**Przy jabłeczniku tym i placku,
raczej najemni parobkowie
niżli synowie gospodarza,
pochwaliliśmy płodność ziemi
podobnej do chutliwej samki
i sierp na niebo odłożony**

**i noc pod sierpem tym przytulną
kapliczce i stogowi siana.**

**Pole przed nami było w kwarcu
do piórek trawy wypalone.**

**Opócz kamienia i jaszczurki
ten kamień listkiem żyłkującej
nie było tu innego cienia.**

**I również w nas scedzony cień
wychłeptał pies dyszący przy nas.**

[Spis treści](#)

5. Misterium człowiecze

Człowiek przez białe pole biegł.

Nad nim świątkowie polni

kapliczkę jego nieśli:

trzy deski zbite w trójkąt

z źrenicą Opatrzności.

Ziemia krążyła jabłkiem:

zieleń, czerwień i biel.

Po tym jabłku biegł człowiek:

kapliczka, trójkąt, oko.

Człowiek biegł obok nas.

Twarz jego: żółć i ocet

nad słodkim jabłkiem ziemi.

W dzbanku śpiewał jabłecznik.

Człowiek biegł obok nas.

Jego stos pacierzowy:

palona w rurze glina.

Pomiędzy nami krążył

placek: służka weselny.

Człowiek wbiegł w białe pole.

Nad nim świątkowie polni

kapliczką potrząsali,

trójkątem z desek trzech

niebo mu tłumaczyli.

**Człowiek klęczał. Potrząsał głową.
Z człowieka iskry szły.**

**Wtedy z pobliskich pól
przybiegli chłopci.
Twarz jego żółć i ocet
dali deszczom do picia.
Jego stos pacierzowy -
poplonom do zjedzenia.**

**Wtedy wstałem ze snopka,
aby zdjąć z pola cień
jaszczurki i kamienia.**

**Chłopci na snopku nieśli
podobne zbożu ciało.
To było zwierzę.
Inni to ciało posadzili
w ziemi. Na niej drzewko.
Na tym drzewku kapliczkę:
trzy deski zbite w trójkąt.
To był człowiek.**

[Spis treści](#)

6. List do syna

**Synku mój, sokole
w złotej źrenicy nieba,
synku, złota źrenico
naszego domu, sadu, zboża,
złota źrenica naszych zwierząt,
modlę się, synku, abyś nigdy
nie był mysikrólikiem
w złotej źrenicy leśnej kuny.**

**A ona już po drzewach skacze.
Wczoraj, gdy pasłam kozę w lesie,
słyszałam ją w koronie lasu,
a zaraz później ją słyszałam
w krzyku leśnego ptaka,
w spadaniu ptasich piór.
Widzieć nie mogłam jej. W niedzielę**

**stłukłam te stare okulary.
Ale sąsiadka mi mówiła
i ludzie mi mówili,
że niebo nad moim domem
od anielskiego skrzydła
po szyję gołębic
jest w ukąszeniach kunich.**

**I jeszcze mi mówili,
że ciebie, synku, aniołowie
opuścili, jak źródło
opuszcza jasna woda,
jeśli się temu źródłu
nagle przetnie tętnicę.
To ja ci chcę napisać, synku,
że w to nie wierzę, co ci ludzie
mówią o niebie i o tobie,
bo czas jest wielkopostny,
a w czasie wielkopostnym
niebo jest zawsze w ukąszeniach.
Ale cię proszę, synku,
przyślij mi jakieś okulary,
nie muszą być oprawne w róg,
druciane nawet lepsze,
jak ja posyłam ci medalik,
abym na niebo mogła spojrzeć
i ludziom w oczy.**

[Spis treści](#)

List do despoty

I

**Piszę do ciebie mój despoto
Zimą bo w zimie wchodzi czas na śnieg
i jest dziwaczny jak to drzewo
z rybą u szczytu zamiast liścia**

**Przeto podzielmy czas jak rybę
Będzie nam leżał na półmisku
i będzie miał swój smak
najpierw wigilii później gliny**

To z tego czasu z jego ryby
psującej się od głowy
piszę ten list Każde dzwonko
zdjęte z półmiska miało smak
najpierw wigilii później gliny

Piszę do ciebie mój despoto
Znów jestem w kraju wigilijnym
Ryba wyjęta z rzeki ryby
leży na półmisku równiny
Obok jej głowy rośnie drzewko
z jabłkiem u szczytu
A obok ryby siedzą ludzie
Ryba nożem dzielona
ma smak pierwotny
wigilijny

Za ludźmi huczy duda
To w jej usta
chłopcy rzucają jabłka
Każdy z nich może zostać królem
bo każdy jest Adamem

Obok nich Ewa w mircie

II

Siedzę przy oknie Przede mną
równina z rybą dojedzoną
Tuż za nią las Za lasem
złocona strzecha Nad nią
drewniany łeb turonia

Na tym turoniu chłopcy jada
Król Dawid król Salomon
i Herod król

Na dłoniach jabłka niosą
rzucają w dudę duda śpiewa
mirtowy sad i Ewę
stojącą w mircie
odzieraną
z mirtu z jedwabiu do jasności

Piszę do ciebie mój despoto
A jest już jesień Na równinie
duda przy dudzie w liściach w jabłkach

**Idę pomiędzy nimi dudy
coraz się głośniej dobijają
do maku do twarogu
do jabłeczniaka do wesela**

**Piszę do ciebie mój despoto
Przyjedź równina się uchyla
A na niej chłopcy z jabłkiem w dłoni
wołają zwierza zimowego
I wszystkie dudy są przytknięte
do wargi moszczu jabłecznego
a tylko czas twój czas podzielny
nie ma już smaku glinianego**

[Spis treści](#)

Wodne znaki

**I są na niebie wodne znaki
zwierząt widzianych w zbożu w lesie
Siano nad nami przeżuwają
pławią się w stawie łajnią w zmierzch**

**Nie ma wodnego znaku króla
znaku biskupa nie ma nawet
znaku żołnierza jedzącego
po wielkiej bitwie chleb i czosnek**

**O królu jeśli chcesz
widzieć na niebie swoje berło
zostaw owoc królowej
pod wieżyczką z jedwabiu
U komnaty wół stoi
łeb podstawia pod miecz**

**A ty biskupie jeśli pragniesz
aby pastorał niosła jutrznia
zastoń psalterzem
podwójny owoc gospodyni
W korytarzyku jednorożec
dobija się do włóczni**

Żołnierzu jeśli chcesz

**widzieć swój łuk z dębiny
na polu zorzy stratowanej
pod białe pole czosnku
zostaw w stogu zaszytym igłą
małe moździerz dworskiej służki
U stogu świnia pochrząkuje
liżąc twój bagnet**

**Bo są na niebie wodne znaki
rzeźnika hycła szczurołapa
Pod ich rękami głowy zwierząt
Obok narzędzie wyostrzone**

**I są na niebie wodne znaki
zwierząt widzianych w zbożu w lesie
Siano nad nami przeżuwają
pławią się w stawie łajnią w zmierzch**

[Spis treści](#)

Ballada o gwieździe, koniu i sokole

I

**Ludzi jest dużo. Każdy z nich ma konia,
sokoła, gwiazdę. A jeśli ich nie ma,
pragnie mieć gwiazdę, sokoła, konia.
A gdy się ludziom odbiera sokoła,
gwiazdę i konia - naiwne symbole
władzy nad ziemią, powietrzem i niebem,
jedni są mrówką, inni są żołnierzem.**

**Jedni są mrówką. Przenoszą pod ziemię
domy, chleb, starców niedołącznych, dzieci.
Inni są żołnierzem. I są równocześnie
gwiazdą na niebie i koniem na ziemi,
i między niebem i ziemią - sokołem.**

II

**Gdyby nie ten koń i gwiazda, i sokół,
nikt by nie wiedział, po jakiej drabinie:
chłopskiej? - szczeble jej drewniane,**

jakubowej? - szczeble jej drewniane,
odszedł nasz porucznik.

Tuż obok w przerębli
wydra zarzynała płotkę. Tuż obok łasica
dopijała z szyi marcowej królicy.

Z gnoju szedł dym. Chudł studzienny żuraw.
Żołnierze spali w przymarzniętej słomie.
Gdyby nie ten koń i gwiazda, i sokół,
porucznik piłby o tej porze wódkę.

Porucznik piłby.

Wdowa jest zameżna.
Sad się wydłużył o cień wielokrotnie.
A jest w tym pochwała wdowiej zaradności
większa niż sadu, choć podobna wielce.

Gdyby nie ten koń i gwiazda, i sokół.

[Spis treści](#)

Trojański koń

I

Równina
na niej żuk
mógłby uchodzić za pagórek
Po tej równinie biegłem
padałem biegłem: pagór
w juchtowych butach
z karabinem

Przede mną mysie wzgórza
biegły wpadały w usta
gorączkującej ziemi

Z boku przyjaciel garbus:
pagór w juchtowych butach
uciekał padał
a nad nim drugi pagór
padał
uciekał

padał

Przyjaciół garbus

W pułku dowcipkowano:

garbus

patrz na plecach ci królowna

posadziła krzew różany

II

Równina

na niej żuk

leży brzuchem do nieba

jego pancerne skrzydła płoną

Gorączkujące usta ziemi

dławią się

krzyczą

wypluwają

hubkowy ogień mysich wzgórz

Z boku przyjaciel garbus

pagór w juchtowych butach

dymem popiołem zasypany

leży twarzą do ziemi

Nad nim różany krzew

Przyjaciół garbus

Nad nim

zwycięzca dowcipkuje:

Módlcie się Grecy

kazałem strzelać tylko w niego

myślałem że równiną

trojański biegnie koń

[Spis treści](#)

Płaczący koń

Marianowi Grześczakowi

Koń się rozplakał Był już wieczór

Zboże za domem ułożone w stóg

świeciło iskry z niego szły

**że z lekkim sercem ciężko było wejść
pod wysuszony na upale dach**

**Koń się rozplakał Kto to spostrzegł nie wiem
Cała rodzina zerwała się z ganku
wbiegła pod sad gdzie wsparty o płot
plakał nasz koń**

**I całowano konia w nozdrza
zaplatano mu w grzywę pawie pióra wstążki
podtykano pod wargi owies koniczynę
ktoś mu nawet grzechotkę przyniósł ale koń
nie chciał się bawić łbem potrzasał plakał**

**Wtedy zaczęto śpiewać psalmy
wojenne pieśni Próbowano
podejść do konia w rogatywce
w bydlęcej skórze Dżyngis-chana
ale koń plakał stojąc po pęciny
w zwierzęcych łzach**

**I plakał jeszcze kiedy wszyscy
na rękach nieśli go śpiewali
i jak chorego pierzynami
opatulali z wszystkich stron**

**Koń się rozplakał Za nim stóg
o sad się czochnął sypał owies
zwierzęco rżał**

[Spis treści](#)

Ludzie lipcowi

**Zboża: niebiosą, mleko, dym.
W niebiosach światło, w mleku -
biała osika, w dymie -
kurny Słowianin, matka, dziecko.
Idą przez zboża, wchodzą
na wzgórze, stamtąd widzą
rzekę, w niej rybę: strzałę dereniową.
Wyjmują łuk, celują:
drewniany grot grot rybi**

**przeszywa, z niego oddech
uchodzi z sykiem: rzeczny rogal.
Rozcięty nożem, nasycony
solą i ogniem do ośródk,
łamie się w rękach, zjada patrząc
na las, na, wzgórze zstępujące
w zboża: niebiosa, mleko, dym.**

**Matka i dziecko uśpią. Słowianin
powtórnie łuk naciąga: strzała
przeszywa obłok. Z niego
sypie się sen: pył planetarny,
płowa sierść. Słowianin
w rybich wnętrznościach grzebie,
czernidło z nich po kropli sączy
na brwi, na włosy dziecka, matki.
Wtedy Tatarzy wzgórzem, niebem
jadą, dzidami przeszywają
las, rzekę, rybę, Słowianina.
Szablami rybę odmykają,
wyjmują z niej wnętrzności, sycą
imbirem, ogniem do ośródk.
Sen: planetarny pył, płową sierść
zdmuchują z dziecka, z matki,
karmią ich rybą rozłamaną
na kosym nowiu, na kolanie.
Matka i dziecko, syte, klaszczą,
próbują tańczyć na tym wzgórzu,
skąd rzekę widać z dzidą, z grotem
w bielonym dnie. Z tego wzgórza
Tatarzy wiodą ich. Przed nimi
zboża: niebiosa, mleko, dym.
Za nimi ogień, ale w nim
weselne koło chleba dzwoni
na stypę rzymską, krymski ślub.**

[Spis treści](#)

Ludzie sierpniowi

**Ludzie sierpniowi: dudy, basy
na stóg jęczmenny odłożone,**

**siedzą na progu z kolanami
podciągniętymi pod podbródki.
W zmięczeniu - podobnym przy dotyku
ręką, nozdrzami, podniebieniem
do przekrojonej nożem dyni -
chrystusowy świat przed nimi
przepływa źródkiem jabłkowym
przez zakręt rzeki. Na tym źródku,
trzymając jabłko w zębach, jedzie,
nagości pełna i na oklep,
córka rejenta, generała.
A przez ich skórę nie drażniętą
nawet przez jeden kłos jęczmienny
lipcowe miody prześwitują.**

**Sierpniowi ludzie: senne stogi
wchodzą w nich, świecą. Mak i proso
kruszą z makówek w ich rozsądek
podobny do bukowej studni
stojącej nad tętnicą wody.**

**I ludzie z progów odjeżdżają
na wiśniach, na skrzydlatych młynach,
raniąc sękami do tarniny
niebiosa dla nich chrystusowe.
I już nie widzą i nie słyszą
sadów i jabłek spadających
w basetle, w dudy odłożone
na stóg jęczmienny, na wesele.
A słyszą w sobie, widzą w sobie
uciekające w plusku, w rzeniu
jabłkowego źródka, rzeki
też narowistej jabłkowicie,
córki rejenta, generała
nagości pełne, rzucające
jabłko za siebie, jabłko, jabłko.**

**Ludzie sierpniowi: w nich niebios
w liściach tytoniu, kukurydzy,
a sianie skoszonym pod nów mleczny,
w jęczmiennych stogach śpią, tuż przy nich
basetła, duda pochrapują.
Jabłka w nich dudnią na wesele
z córką rejenta, generała.**

**Sierpniowi ludzie: surdut, mirt,
kołacz toczony przez pasiekę.
Przez ich powieki uchylone
widać wiklinę. Z niej Boruta
czerwoną witką dyryguje
dwoma chórami kościelnymi:
żabim i psim.**

[Spis treści](#)

Dom

**Kto słyszy w lesie słyszy w sobie
to drzewo Ono rodzi
owoce ryby i raz w życiu
rodzi kobietę Z nią się żyje
zjada owoce ryby Wtedy drzewo
staje się domem W domu
są dzieci Ale w domu mie ma
owoców ryby Nie ma nawet
gałązki liścia ząbka, żyłki
bo dom jest suchy: kornik świerszcz
archanioł z pierza z kości ptaka
ściętego i zgotowanego
dla suchotnika dla Pasyjki
rozpiętej na potrójnym sęku**

**Kto słyszy w sobie słyszy w lesie
paproć w paproci słyszy wilka
i w wilku obłok mięso kość
łamane łapą rozdzierane**

**Po wilku idzie deszcz
on zbiera kłaczki sierści snu
daje paproci paproć karmi
to drzewo Jego sęki
ślinią się dziegciem wypluwają
listki gałązki One rodzą
owoce ryby i raz w życiu
rodzą kobietę Wtedy drzewem
wędruje kornik świerszcz
Drzewo staje się domem**

Alleluja

[Spis treści](#)

Gałązka oliwna

Gałązkę wyjął ze swojego boku
Gałązkę wyjął ludzie to widzieli
Syn się im udał powiadali ludzie
Syn się im udał: kleryk anioł bóg
Plebania za nim sad skrzydlaty niebo
A on na roli Przeto prowadzili
do niego dzieci żróbki i szczenięta
Przechodzili z nimi po ziemi po niebie
między tym synem a tym dwojgiem starców
stojących boso trzymających w dłoni
gałązkę którą wyjął dla nich syn

Gałązkę wyjął ze swojego boku
A to był dzidy kawałek to była
strzała ostroga blaszka po szrapnelu
wbita w szpik kostny wbita po osierdzie
w bitwie w rozboju na korzennych kupców
w leśnym galopie z branką u kulbaki

To była dzida strzała blaszka po szrapnelu
Z nimi szedł borem po ziemi po niebie
Do nich się modlił pieśni im układał
karmił ich głód sycił ich pragnienie
Strzała i dzida blaszka po szrapnelu
puściły listki i zakwitły w nim
I on kwitnący: fragment lasu sadu
przyszedł do domu i jest teraz w domu
przy tych staruszkach stojących jak świeca

Gałązkę wyjął ludzie to widzieli
A ich synowie: płowe snopki żróbki
wykapani w zorzy w kminku i w czereśniach
nie draśnięci nawet przez sęk wystający
znosili im drzewo worki zboża owce
Przeto ich prowadzą z tym zbożem z tą owcą
między tym synem a tym dwojgiem starców
stojących boso trzymających w dłoni
gałązkę: dzidę strzałę blaszkę po szrapnelu

[Spis treści](#)**Ziarenko trawy**

**Zwierzęta drzewa ptaki
 Pomiędzy nimi przelatują
 ziarenka deszczu trawy snu
 Zwierzęta drzewa ptaki
 cięższe od skrzydła skiby chleba
 od wyjątego pługa z jutrzni
 Pośrodku siedzą ojciec matka**

**Siedzą pośrodku: Biblia sen
 Dotknąć ich ręką a w nich sady
 sypią jabłkami w zboża, w wody
 Sypnąć mak na nich a z ich snu
 wychodzą dzieci w zboża w sad
 w staw karych koni złotych jutrzni**

**Zwierzęta drzewa ptaki
 Pośrodku ojciec matka
 Dotknięci dłonią makiem idą
 polem i jutrznią idą Biblią
 Na kiju niosą susz koźlątko
 bochenek chleba skopiec mleka**

**Zwierzęta drzewa ptaki
 Na jednym z nich odjeżdżał ojciec
 w komiśnych butach w rogatywce
 Ale ptak ciężki: skiba pług
 upadł w brzuch koński w łajno w zmierzch**

**Zwierzęca drzewa ptaki
 wietrzą złamane pióra wietrzą
 sowę pod pełnią Wylizują
 saletrę z dłoni z czoła pot
 ziarenko trawy spod paznokci**

[Spis treści](#)**Kochankowie**

**Po tamtej stronie wody
kobiety na kamieniu
rozcierają pszenicę
piorą suknie sukienki**

**a po tej stronie wody
ryba słońce połyka
skrawkiem nieba koń niesie
jeźdźca z dzidą u siodła**

**Bo tam się pewnie jeszcze
dzieci rodzą na sianie
i majową gałązką
śpią staruszki przy dzbanie**

**Ale my tam przyjdziemy
z mieczem sznurem u pasa
i przez wodę przepchamy
drabiniaste wozy**

**I pościnamy dzbany
i staruszki przy dzbanach
psom łapy połamiemy
i wrzucimy do studni**

**Tylko chłopców dorodnych
malwy lilie różyczki
do miecza przywiążemy
i w drabiniastych wozach
snopek po snopku ułożymy**

**I będą z nich żołnierze
parobkowie od gnoju
malwy lilie różyczki
kochankowie płodni**

[Spis treści](#)

Wielki widok na szyję

**Od potylicy aż do obojczyków
dla pocałunków obnażona szyja
Pije z niej gołąb
drzemie na niej gronostaj**

**przez jej skórę prześwieca
złote dno rzeki bóg**

**Będzie w dłonie ujęta
na niej będzie spisane
dziesięcioro przykazań
dla niej będą zasiane
pod sznur jeden konopie**

[Spis treści](#)

Ballada o sadzie

**Zielona głowa sadu
drewnieje
rajska głowa
z jabłkiem w przetyku
z żukiem w oku**

**Głowa chce przełknąć jabłko
żuka
zamienić w gwiazdę
czarna głowa
przez nasze ręce
odtrącona**

**Poczekaj głowo
połem idą wisielcy
Przeszli
Do twojej szyi
ściętej toporem szyi
baranią głowę
przykleimy**

**A resztę kleju wypijemy
i połamiemy wszystkie płoty
aby ci wyjąć
biała głowo
jabłko z przetyku
żuka z oka**

**O rajska głowo
znów o zmierzchu**

**za uszy cię targamy
i twoje usta po kryjomu
w kapliczce polnej całujemy**

[Spis treści](#)

Wesele

**Do widnokresu zbliża się słońce
do widnokresu zbliża się mrówka
Mrówka jest szybsza Wchodzi na słońce
Jest większa od słońca
Jej cień pada na zboża ścięte kosą
Śpi snopek na snopku chłop
obok chłopca śpi wół
U jego złotych nozdrzy
pulsuje rzeka
sen**

**A koguty koguty
śpiewają o jutrzni
Pazurami rozgrzebują słońce
ze słońca wydziobują mrówkę
Chłop zrywa się ze snopka
ze snu zrywa się snopek
Pierwszy idzie do księdza
drugi idzie do młyna
Pierwszy przez mirt prowadzi żonę
drugi na plecach niesie kołacz**

**Budzi się wół
na złotych nozdrzach trąbi
W białej polce od rdzenia
rozkręca się jabłoń
Wesele wesele**

[Spis treści](#)

Komentarze dotyczące mojej witryny można wpisywać w [Mojej księdze gości](#)